

Розділ перший

Наш світ сьогодні схожий на величезний котел. У цьому котлі ми варимося разом із тобою. З нами – ще близько восьми мільярдів людей. Такого світу ніколи не було. Ти можеш прокинутися в своїй шовковій французькій постелі, а вже через кілька годин – дивитися на стіни давньоримського Колізею. Ні ти, ні я ніколи не відзначимо своє двохтисячоліття. Але у нас із тобою є шанс побачити, як цей гучний ювілей відсвяткує Колізей. Він буде приймати привітання від усього світу гордим мовчанням. Мені здається, до стін Колізею з травертину і мармуру доторкнувся сам Бог. Інакше, скажи мені, як вони вистояли до нашого з тобою часу?

Сьогодні ми маємо шанс стати Людиною світу. Гадаєш, хіба коли-небудь до нас це було можливо? Всі ці телефони, ноутбуки, планшети і комп'ютери? Вони «проковтують» сотні і тисячі кілометрів. З ними ти самотній і не одинокий одночасно. Тільки фізичний зв'язок все ще не піддається технологіям. Ванільні і полуничні поцілунки. Теплі і міцні обійми, з яких іноді хочеться вибратися якомога швидше, а іноді – розчинитися і благувати того самого Бога, який доторкнувся майже дві тисячі років тому до мармурових стін Колізею: «Ще трохи, будь ласка. Ось так, міцніше...». Є такі обійми, коли не можеш наповнити повітрям легені до краю і просиш: «Ще трішечки, будь ласка...».

Знаєш, що ще «проковтують» телефони, ноутбуки, планшети і комп'ютери? Наш час. Можливо, ти втрачаєш більше, ніж я. А може, навпаки.

Одного разу вона кинула виклик. Це сталося десятого червня. Літнє сонце впевнено проковзувало між зеленими гілками, заглядало в найвіддаленіші куточки дзвінкоголосих вулиць і по-справжньому гріло. Червневий ранок досить теплий, щоб скинути взуття і пройтися босоніж по соковитій траві та глибоко прогрітій землі. Прохолодні краплі роси пробуджують миттєво. Ти підставляєш своє сонне обличчя м'яким променям сонця. Ніяких SPF-захисних кремів, які сьогодні бовтаються в кожній другій жіночій сумочці. Ти розумієш, про що я? Всі ці захисні креми – така нісенітниця, якщо хочеш знати мою думку. Теплі. Світанкові. Точно такі ж сонні, як і ми з тобою, м'які промені червневого сонця не зашкодять.

Літо. Попереду – ціле життя. Ти ж знаєш, що літо називають маленьким життям? І не дарма. Марі того ранку прокинулася, так і не лягаючи. Ближче до дванадцяти вона згорнулася калачиком на своїй прохолодній сатиновій постелі кольору тіффані. Хто б міг подумати за часів юного Колізею, що колись з'явиться колір тіффані? Не червоний, синій або зелений. Це буде тіффані. Щось середнє між кольором найглибшої точки океану і гребенем хвилі найчистішого в світі моря.

Марі вимкнула настільну лампу. Іноді засинала, так і забувши опустити вниз ледь помітний металевий важіль. Вона могла заснути під тьмяним світлом лампи на двадцять другому поверсі скляного хмарочоса в самому серці Чикаго чи то напівсидячи, чи то напівлежачи. Голова м'яко падала на дві великі подушки, що потонули під натиском тіла.

Перші півгодини пройшли в роздумах. Клубок думок у голові Марі все більше заплутувався, а їй, звичайно, хотілося навпаки. Близько другої години ночі вона десятий раз потяглася за телефоном під настільною лампою. Шістнадцятий раз. Відвела різко руку, ніби на ніжну шкіру щедро розлили оріп. Всі попередні рази вона навіть не помітила. Впіймала себе на думці, що саме це і не дає заснути – постійне бажання втупитися у телефон: перевірити повідомлення, щось шукати в інтернеті, подивитися мелодраму з хепіендом і заплакати від щастя, що все це у неї – попереду.

Трохи божевільно і всупереч будь-яким законам логіки, несло її прекрасне життя. За законами логіки як? Тобі двадцять вісім. Або тридцять. Нехай навіть тридцять п'ять. Знайди себе. Потім знайди його. А після – застосуй нарешті колись збережені рецепти заварних еклерів на ділі. Діти їх обожують. А чоловік як зрадіє! І ось ніякої логіки в житті Марі не було. Якось все дуже стрімко і, здається, абсолютно не туди. Вранці – ноутбук. Вночі – телефон. Вдень – усе разом. Доходило до мігрені і навіть нудоти. Нечасті вечірні прогулянки в парку наступного дня здавалися ніби з іншого життя. Вночі Марі могла годинами дивитися у телефон, у стелю, у тьмяне світло настільної лампи, а клубок думок в голові заплутувався все більше.

Марі отримувала повідомлення навіть вночі. Робота літературного агента – цілодобова. Сімнадцятий раз рука зависла в повітрі і м'яко опустилася на прохолодне простирадло. Колір тіффані був її улюбленим кольором з дитинства. На сьомий день народження батько подарував розкішне довге плаття. Марі ніколи раніше не бачила такого кольору. Тільки вазон із ніжною маминою фіалкою, який стояв на кухонному підвіконні, трохи нагадував колір нового плаття. Як і всі дівчатка її віку, Марі мріяла стати принцесою. Можливо, не сьогодні. І навіть не в свій наступний день народження. Але колись це станеться, обов'язково. Те плаття, що струменіло дрібними складками рівно від середини талії вниз до дитячих п'ят, Марі любила більше, ніж усіх своїх ляльок, помади (які вона потайки брала з маминої косметички), браслети і сережки. І навіть молочний шоколад із цільними горіхами Марі любила менше.

Сімнадцятий раз став останнім, але сон так і не прийшов тієї ночі. Відчуваючи себе абсолютно втомленою, ніби після десятигодинного перельоту, Марі неохоче опустила стрункі ноги з непристойно тонкими гомілками на м'який ворс білосніжного, але з трохи втраченою вже магазинною білизною, килима. Він дістався їй за півціни під час Різдвяного розпродажу два роки тому. Марі насилу уявляла, як переживе сьогодні майже

десятигодинний переліт, але передумати або скасувати будь-що, заздалегідь вирішене і сплановане – не про неї. Її рішучості могли б позаздрити навіть давньоримські гладіатори, а спонтанності... Про спонтанність Марі знала тільки з книг і фільмів. Від свого народження і аж до цього дня. Десятого червня.

II

– Do you speak English¹?

Марі запитала це дванадцятий або тринадцятий раз. Вона втратила рахунок. У відповідь жінка з легкою сивиною, що сховалася серед колись розкішного каштанового волосся, тільки захитала швидко головою. Вона зробила це кілька разів, щоб незнайомка з майже метровою валізою на трьох колесах навіть не сумнівалася – вона не знає англійської. Четверте колесо відпало приблизно п'ятнадцять хвилин тому і п'ятсот метрів назад. Всі ці п'ятсот метрів Марі тягла свою роздуту валізу по ґрунтовій дорозі. Але один камінь, що трапився на шляху, став фатальним. Колесо відскочило в сторону. Марі підняла його запиленим, злегка обтрусилася і поклала у верхню кишеню своєї сірої, як дорожня пилюка, валізи. І тут вона подумала: «Як добре, що я іноді роблю практичні покупки». Трохи паморочилося в голові. У літаку спала заледве дві години. Ще півтора – в автобусі по дорозі сюди.

– Do you speak English²?

Марі розмахувала в руках папірцем так відчайдушно, що молода дівчина, одягнена в легкий сарафан з білими ромашками, вирішила підійти ближче і скласти стрибаючі літери у виразні слова. Вона кілька разів чіпала папірець, крутила в різні боки, зображаючи на обличчі зацікавленість. Потім акуратно взяла папірець у руки і продовжувала крутити, змінюючи нахил голови і паперу одночасно.

– Там! – дівчина так раптово і голосно крикнула, що Марі ледь не підскочила від переляку. – Там, це там! – вона продовжувала щось стверджувати і показувати пальцем у бік вузької вулиці, яка починалася з симпатичного білого дому, покритого похилим рудим дахом.

Вказівний палець, спрямований у бік цієї вулиці, нарешті привів до потрібного місця.

¹ Ви говорите англійською?

² Ви говорите англійською?

– Thanks³, – Марі подарувала дівчині свою посмішку, сповнену полегшенням і вдячністю, а zarazом поклала на розкриту долоню п'ять доларів. Швидко обхопила руку, в якій лежала нова купюра, і злегка стиснула. Кулак вийшов таким ляльковим, що Марі почала щиро ним милуватися.

– Ні-ні! – знову вигук, і дівчина закивала головою. Незнайомка відмовлялася брати гроші, які для неї, Марі, були цілком нормальною вдячністю за надану допомогу.

– Yes⁴, – і Марі стиснула ляльковий гарячий кулак ще сильніше.

Дівчина підняла запитально плечі вгору і на прощання ніжно посміхнулася. Вона віддалялася в протилежному від білого дому з рудим дахом напрямку.

Легкий сарафан з дрібними білими ромашками промайнув востаннє. Марі зупинилася зі зламаною триколісною валізою на розі тієї самої вулиці, на яку їй вказали з вигуком: «Там!». Білі кросівки стали сірими від ґрунтової пилуки.

Через десять хвилин про те, що в селищі з'явилася струнка молода блондинка, знали практично всі.

– Дивись, дивись! – дрібні білі ромашки на платті мерехтіли так швидко, що було складно розібрати, чи ромашки це взагалі. Аня, дочка місцевої продавчині продуктового, розтиснула вологий від червневої спеки кулак і піднесла розкриту долоню із зім'ятою купюрою до здивованих очей зняквілої матері.

– Що це? – мати Ані все ще не знала, чому її дочка залетіла в магазин з такою швидкістю, що ледь не збила з ніг літнього покупця, і звідки на її долоні взялися п'ять доларів. Вона налаштувала себе, як зазвичай, на гірше, тому задалегідь звела брови якомога ближче до перенісся і чекала пояснень.

– Це мені заплатили. За допомогу, – поспішила додати Аня, бо прекрасно знала, що означають брови матері, зсунені настільки близько до перенісся. – Я зустріла дівчину. Блондинку. Високу таку. Гарну. Від неї приємно пахло парфумами. Дуже дорогі, напевно. Вона говорить тільки англійською. Але ж я трохи знаю англійську і змогла їй допомогти.

Коли брови місцевої продавчині почали повільно «розповзатися» у сторони і ставати на своє звичне місце, Аня полегшено видихнула.

– Що вона хотіла, ця блондинка?

³ Дякую.

⁴ Так.

Поки дочка з матір'ю говорили, як їм здавалося, між собою, в магазині вишикувалася черга: дві бабусі, один літній чоловік і дві подруги-школярки. Останні особливо любили свіжі плітки, тому, не чекаючи своєї черги і забувши про те, заради чого прийшли, вибігли з магазину. Старенькі уважно вслухалися в кожне слово, а літній чоловік вдавав, що нічого не чує і йому немає ніякого діла до щойно прибулої в селище блондинки. Але всім було однаково цікаво: «Хто така і що тут забула?».

– Вона показала мені папірець. З адресою. Ну... Я їй показала, де знаходиться цей будинок, – дівчинка перейшла до напівшепоту, бо пильна увага черги її бентежила.

– І що за будинок вона шукала? – брови знову трохи спрямувалися назустріч одна одній.

– Будинок на вулиці Міцкевича. Той. Порожній. – Аня різко обернулася обличчям до черги і кинула обурений погляд. Кілька пар цікавих очей вона, буквально, відчувала на своїй мокрій від бігу спині.

Продавчиня після лаконічного «Хм» мовчки показала дочці рукою, щоб та відійшла в сторону і пропустила скупчену чергу до прилавка. Аня стиснула чесно зароблену купюру в кулак і зробила два кроки назад. Звичайно, їй хотілося поділитися новиною не тільки з матір'ю. У неї були подруги. Кілька. А точніше – троє подруг, з якими вона могла ділитися тим, чим іноді не могла поділитися навіть з матір'ю. Ані було шістнадцять. Перше кохання вже давно розтерзало її недосвідчене серце і навчило головному: «Перше – рідко останнє». І поки вона отримувала перший досвід, подібний до сюжетів американських мелодрам (принаймні, вона намагалася знайти схожість), її подруги вже мали за плечима кілька любовних історій. Що далі? Ані було невідомо. У селищі, де мешкало трохи більше п'ятиста людей, всі один одного знали. Аня не бачила тут хлопця, з яким можна було не просто дружити. Втішало одне: наступного року вона вступатиме до університету і обов'язково вступить. Далі – переїзд до столиці і нове прекрасне життя.

Коли в невеликому селищі з'являється нова людина, вона автоматично опиняється в центрі уваги. Але тут давно ніхто не з'являвся поодиноці. Тільки нові сім'ї, які швидко знайомилися з місцевими, запрошували сусідів на яблучні пироги або фірмові торти й починали облаштовувати своє життя згідно з місцевими традиціями, звичаями і навіть за деякими правилами. Наприклад, у кожному дворі були годівниці для птахів. Якщо в твоєму дворі немає годівниці – тебе автоматично не приймає місцева громада. Навіть біля покинутих будинків на деревах висіли, перекосившись, старі дерев'яні годівниці. Там давно ніхто не підкидав ні зерна, ні крихт хліба, і таких будинків на все селище було три.

Біля одного з них зупинилася Марі. Колись густо пофарбований зеленою фарбою дерев'яний паркан «світвся» сірими смугами крізь облуплену і давно вигорілу фарбу. Хвіртка відкрита. Огорожа в деяких місцях нахилилася до землі. Світло-блакитні очі Марі помітно потьмяніли і набули відтінку похмурого неба перед літньою грозою. Вона повільно перевела погляд із старої огорожі на не менш старий будинок з білої цегли, торкнулася долонею до випуклої і давно висохлої фарби, що від доторку відвалилася на суху червнєву землю. На стінах помітні широкі тріщини, але сам будинок виглядав цілком житловим, незважаючи на густі зарості трави навколо. Хвіртка відкрита. Марі ледь штовхнула її вперед, а на землю знову посипалася суха, колись яскраво-зелена, фарба. Хтось приходив у двір. Від хвіртки до ганку будинку протоптана вузька стежка, а висока трава слухняно відхилилася обабіч стежки і лоскотала дорогою голі коліна Марі. Вона насилу несла свою триколісну валізу, кидаючи її кілька разів на стоптану соковиту траву. Марі оглянулася. Їй здавалося, що за нею спостерігають. Пильно, з цікавістю і знанням того, чому вона, Марі, приїхала в цей усіма забутий будинок. Але навколо – ні душі. Голосно гавкали собаки. Повз, із гуркотом і шумом, проїхала машина. Ніхто не бачив Марі. Розгублену, помітно засмучену й одночасно умиротворену. На старому бетонному порозі вона з полегшеним видихом поставила валізу і звернула за ріг будинку. Повернулася з протилежного боку через кілька секунд. В руці тримала ключ, що помітно потемнів від часу.

У дім приходили. Приходили часто, і це було помітно по ретельно вимитих підлогах у передпокої, кухні, вітальні та невеликій спальні в дальньому кутку будинку. Незнайомий для Марі запах. Суміш старого дерева, яблучного варення і свіжого молока. Хоча тут давно не було ні яблучного варення, ні свіжого молока, ні живих розмов. Майже п'ять хвилин вона блукала будинком. Заглядала по кілька разів у кожную кімнату, ніби, заглянувши повторно, сподівалася виявити щось нове і непомічене першого разу. Сонячне світло пробивалося крізь легку кухонну тюль, прикрашену вигадливими візерунками. Марі перебирала в руці краї тюлі, і це були нові відчуття. Ніколи раніше вона не бачила чогось подібного. Так ніжно, м'яко і по-справжньому естетично. На столі – до блиску вимитий посуд, ніби щойно завершився сніданок, допили тепле свіже молоко, а господиня вийшла на подвір'я і скоро повернеться. У будинок ніхто, звичайно, не повернувся. Але хтось ретельно підготувався до приїзду Марі. У будинку була вітальня і дві спальні. Одна з них – зовсім крихітна. Саме та, що в далекому кутку. У цю далеку спальню Марі занесла свою пошарпану дорогою валізу. Невелика, сонячна, тепла спальня. Вузьке ліжко уздовж начисто білої стіни, письмовий стіл, дерев'яний стілець із високою спинкою і шафа, дверцята якої щільно не закривалися – це все, що тут було. Марі підійшла до вікна і різко відкинула важкі штори в сторони. Червнєве сонце миттю увірвалося в кімнату, без особливого запрошення і дозволу.

Вона присіла на край ліжка, застеленого аж до підлоги ще прохолодним покривалом, підняла краї і побачила чисту постіль. До її приїзду, справді, підготувалися. Марі повішала покривало на спинку єдиного в цій кімнаті стільця і лягла на пухову прохолодну ковдру. Постіль пахла чи то морською свіжістю, чи то польовими ромашками. Вона не зрозуміла. Міцний сон чекав Марі ось уже другу добу, залишивши віч-на-віч з думками ще там, на двадцять другому поверсі скляного хмарочоса в Чикаго. Ковдра виявилася м'якою, як кучерява хмара, до якої можна доторкнутися пальцями і зразу ж провалитися в невидиму небесну бавовну. Уві сні Марі блукала порожніми коридорами, спілкувалася з зеленоокою жінкою і нарешті – прокинулася з відчуттям забутої давно бадьорості. За звичкою і крізь повільно минаючий сон, намагалася намацати телефон, який повинен був опинитися під лампою. Але телефон Марі не намацала, як і тумбу, на якій стояла лампа. Посмішка. Солодке потягування в новому, незвично вузькому ліжку, й усвідомлення того, що спонтанність – все-таки чудово.

Коли сон повністю відпустив, а зеленооку дівчину зі сну Марі так і не змогла впізнати, почула гучне бурчання. Шлунок нагадував про себе все голосніше і голосніше. Звичайно, Марі не знала, де поблизу знаходиться продуктовий, але точно знала, що знайде його швидко. Все виявилось ще простіше, ніж вона думала. Через три хвилини помірних кроків під палючим червневим сонцем вглиб вулиці Міцкевича Марі побачила магазин. Сірі, блакитні, карі – всі очі були прикуті до щойно прибулої блондинки.

– Що їй тут потрібно? – єдиний чоловік із здивованої компанії відводив очі в бік, демонструючи всім своїм виглядом, що йому немає ніякого діла до цієї американки.

– Хто сказав, що вона – американка? – з живим інтересом в голосі запитала молода дівчина, років трохи більше двадцяти.

– Не знаю. – Той самий «байдужий» чоловік підняв плечі вгору і затримав їх високо-високо на кілька секунд, – так кажуть.

– Вона на американку не дуже схожа, – жвавий інтерес змінився зневагою, як це часто буває між красивими дівчатами.

– Чому ні?

– Обличчя кругле, – ще більше зневаги в голосі. – Гомілки як у французьки. Тонкі до неподобства.

– Зате красиве, – чоловік не витримав і спрямував разом з усіма свій погляд на круглолицю блондинку. Вона була настільки близько, що, якби могла розібрати, про що вони говорять, напевно, зніжковіла б. Але Марі не була збентежена. На обличчі мила усмішка, очі блищать живим інтересом до всього навкруги.

– Що красиве? – Пауза тривала кілька секунд. Звичайно, всі знали, що вона не розбере ні слова, але про всяк випадок «проковтнули» язика й почекали, поки Марі переступить поріг магазину і зникне з очей.

– Обличчя в неї гарне, – в розмову включився ще один чоловік. Йому було за п'ятдесят, але очі блищали при вигляді нової гості, ніби йому, як і раніше, двадцять.

– Звичайне кругле обличчя, – вже з явним невдоволенням переможеної відповіла єдина в цій компанії дівчина. Вона теж була гарненькою. Великі карі очі, пухкі губи і каштанове волосся нижче лопаток. Ось тільки довгий ніс із горбинкою трохи дисонував з її ляльковими очима. Пара карих великих очей проводжала Марі в спину, поки та не зникла в слабкому денному світлі. Вікна магазину були невеликими, тому сонце насилу пробивалося всередину. Це була неприязнь з першого погляду. Марі вловила лихий жіночий погляд миттєво.

У магазині порожньо. Марі зустріла продавчиня. Та сама, до якої сьогодні вранці забігла з новиною Аня. Вона намагалася посміхатися спокійно, а виходило нервово. Продавчиня нервувала, бо ні слова не розуміла англійською, крім «hello⁵» і «how are you⁶». Вона швидко випалила те, що знала:

– Hello⁷. – А що говорити далі – не мала ні найменшого поняття.

На подив продавчині, Марі зберігала на обличчі спокійну доброзичливу посмішку, підняла вказівний палець у бік вівсяного печива.

– Це? – у відповідь спробували зав'язати діалог, але потім швидко схаменулися, бо розмова ніяк не клеїлась через мовний бар'єр. – Ой, тьху, – і це «тьху» було таким гучним і щирим. – Забула.

– Yes⁸, – все так само доброзичливо відповіла Марі, коли перед нею поклали пачку вівсяного печива. – And⁹... – вона швидко пробігла поглядом по трьох довгих полицях. – And this¹⁰.

Перед нею поклали пачку рису.

⁵ Привіт.

⁶ Як справи.

⁷ Привіт.

⁸ Так.

⁹ І...

¹⁰ І це.

– Thanks¹¹, – і знову все вийшло вдало. – And this¹². – Марі направила вказівний палець на в'язку трохи переспілих бананів. Вони були густо вкриті коричневими цятками.

За спиною Марі утворилася черга. Жодного слова. Жодного звуку. Тільки тихе сопіння, а хтось не втримався – чхнув. Всі мовчки спостерігали за тим, що відбувається, і також беззвучно запитували: «Хто ця блондинка і навіщо приїхала?».

Коли Марі вийшла з величезним пакетом із магазину, за нею спостерігали тепер з усіх сторін: з магазинних вікон, ніби випадкові перехожі, біля магазину і навіть із вікон сусідніх будинків. Вона не заглядала у вікна, але була впевнена, що і там причаїлися ті, хто проводить її цікавим поглядом. Звичайно, така пильна увага лестила. Марі почувала себе Маленою – героїнею однойменного фільму, де фатальну брюнетку зіграла Моніка Беллуччі. На відміну від Малени, у Марі були скромніші груди й стегна. Тільки це все одно ніяк не зменшувало до неї інтерес, навпаки – загадковості в ній ставало ще більше. Ніхто не знав, як звуть цю блондинку. Ніхто не розумів, що тут забула американка. А може, це не американка? І найголовніше – вона оселилася в покинутому будинку на вулиці Міцкевича. У тому домі зі старим зеленим парканом давно ніхто не жив. Вісім років тому помер власник будинку Іван. Старий був самотнім. Ні дітей, ні онуків, ні дружини. Ті, які живуть у селищі третій десяток років, кажуть, що у Івана була дружина. І діти були. Двоє. Хтось говорив – троє. Але сам Іван казав, що це все брехня. Немає у нього ніяких дітей і ніколи не було. Дружина була, але пішла від нього сорок років тому. Це все, що було про нього відомо. За великим рахунком, ніякої точної інформації не було. Останні вісім років за будинком доглядала сусідка. Вона ж доглядала і за Іваном, коли він зліг після чергового інсульту. Іван пив. Багато і, здається, все своє життя. Кажуть, так він заливав горе. Намагався забути, що його всі покинули. А коли хтось між іншим намагався дізнатися про його особисте горе, він відповідав: «Не лізь! Це не твоя справа!». І на цьому будь-які спроби заговорити з Іваном закінчувалися крахом.

– Якась вона занадто худа, ця американка, – нові коментарі летіли Марі в спину.

– Нормальна. Краще так, ніж... – намагався захистити незвичну для місцевих худорлявість чоловік із палаючими від інтересу до новенької очима.

– А, ну звичайно! Краще, ніж твоя дружина, – всі скупчені біля магазину голосно засміялися. І тільки один із веселої п'ятірки навіть не посміхнувся.

– Ідіоти, – його пухле обличчя вкрилося червоними плямами.

¹¹ Дякую.

¹² І це.

Марі пройшла повз у супроводі гучного сміху. Вона, як і раніше, мило посміхалася. Здавалося, вона посміхається навіть наодинці сама з собою. Часто саме так і було. Вона любила життя. З неповторними запахами, смаками, подіями. Тільки перестала його помічати. Життя проходило мимо, а натомість – нескінченний потік листів, дзвінків, суєта, розмови про щось важливе і те, що зовсім не має ніякого сенсу. На десерт – безсоння. Щоночі. Марі звикла до безсонних ночей, охололої кави і забутого на плиті сніданку. Вона навчилася на ходу обідати, одночасно притискаючи щокою до піднятого плеча телефон. І якийсь час вірила в нормальність того, що відбувається. Квартира на двадцять другому поверсі хмарочоса в самому серці Чикаго – це прекрасно. Ні, це мрія! По правді сказати, в квартирі Марі проводила тільки ночі. Безсонні. Вона не могла згадати, коли востаннє, наприклад, просто дивилася фільм, накрившись шовковою ковдрою. Не могла згадати, коли готувала вечерю. Життя проходило повз. Марі про це думала в ті безсонні ночі, коли яскраве світло екрана телефону освітлювало її втомлене, але таке гарне бліде обличчя. Вона дійсно була круглолицьою. Нетипово для американки. У блакитних, занадто втомлених очах Марі, завжди горів вогник. Вона миттєво ставала душею компанії, навіть якщо всіх бачила вперше. Посміхалася. Сміялася голосно, дзвінко і закидала голову назад. Могла сміятися до сліз, після чого акуратно витирала очі довгими тонкими пальцями, намагаючись не зачепити туш на лялькових нижніх віях. Було в Марі щось аристократичне. Чи то помах руки, чи то нахил голови, коли вона уважно слухала співрозмовника. Важко пояснити словами. Просто потрібно бачити: її витончену талію, округлі, але невеликі стегна і блакитні, завжди усміхнені очі.

У будинку тепло. Знайомо пахне яблучним варенням і свіжим молоком. Марі швидко розклала продукти і почала готувати вечерю. Вона проспала не менше п'яти годин і відчувала себе бадьоро, як ніколи за останні кілька місяців. Перша спроба запалити газову плиту завершилася високим полум'ям і невеликим переляком. Далі все вийшло просто: ячня, салат із соковитих помідорів і шпинату, свіжий житній хліб і шматочок ніжного сиру. Аромат житнього хліба був чимось незвичайним для Марі. Вона хотіла б просочитися ним до кінчиків пальців і від задоволення закривала очі. Перша вечеря в новому будинку далася Марі нелегко. Спокійна, розмірена, неспішна. Вона дисонувала зі звичним для її життя ритмом: швидким, злегка божевільним і часто непередбачуваним. Марі жувала повільно і дивилася в одну точку, яку вибрала для себе на стіні серед мільярда інших. Потім точка почала поступово розпливатися, але Марі продовжувала наполегливо тримати на ній фокус. І ще дещо було незвичайним. Ні, навіть диким. Тиша. Марі, яка звикла завжди перебувати в оточенні фонового шуму, відчувала себе ніяково. Ніякої музики. Ніяких монотонних новин. Нічого такого, що зазвичай супроводжувало її за сніданком, обідом і вечерєю. Це сковуюче почуття ніяковості викликало у Марі посмішку. Воно подобалося їй. Тиша. Розміреність приготованої вечері. Аромат житнього хліба.

Після вечері Марі продовжила вивчати будинок. У них повинна з'явитися любов. Взаємна. Магічна. Вірна. Марі пройшла в другу спальню. Як і в її спальні, тут були наглухо зашнуті штори. На столі лежали книги, якісь списані папери і ручка. Все це акуратно зібране і складене в високу стопку. Здавалося, за цим столом сиділи кілька хвилин тому і, якщо доторкнутися до ручки – вона віддасть тепло недавніх доторків пальців. Минуло довгих вісім років відтоді, коли до цієї ручки, справді, торкалися м'ясисті довгі пальці. Пучки цих пальців грубі, а шкіра – покрита бронзовою засмагою і просякнута запахом родючого чорнозему. Марі розсунула штори. У спальню увірвалося літнє сонце, але від цього не стало затишніше. Ліжко, стіл та старий стілець, спинка якого трималася на одному іржавому цвяху і звисала вниз. Більше нічого тут не було. Голий матрац в декількох місцях просвічувався глибокими дірками, звідки стирчали пружини. Єдине, що служило окрасою цієї спальні – портрет. Він висів над ліжком. Марі не відразу звернула на нього увагу. Вона зняла портрет із цвяха, що самотньо стирчав над старим пошарпаним від часу матрацом. На матрац дрібними клаптями посипалась пилюка. Залишки на портреті Марі струсила рукою і підійшла ближче до сонячного світла. Молоде, безтурботне і таке гарненьке обличчя. Густі чорні брови, великі карі очі і лагідна посмішка. Волосся заплетене в товсту косу, перекинену через ліве плече. Кінчик коси звисав набагато нижче повних грудей, захищених за білою вишитою сорочкою. Карі очі світилися щастям. Це те, що Марі помітила відразу. Руки складені човником на колінах. Пальці. Тонкі, довгі, аристократичні. Марі обережно гладила портрет незнайомки м'якими пучками своїх, не менше тонких і аристократичних, пальців. Дивилася їй в очі і відповідала на посмішку посмішкою. Щось нерозбірливо прошепотіла і притиснула портрет до грудей. Щільно стиснуті вії стали вологими, і щоб якось впоратися з хвилиною змішаних емоцій, Марі зробила вдих, закинувши голову назад, і потім – глибокий видих, одночасно відкривши свої блакитні очі з ледь помітними червоними прожилками на білках. Їй було сумно і радісно одночасно. Це наче знайти кращого друга після довгої розлуки, але не мати можливості зустрітися з ним наживо. Не мати можливості обійняти. Розповісти все те, що приховуєш від мільярдів інших. Тільки йому одному, єдиному другу. Марі вийшла зі спальні з притиснутим до грудей портретом. Вона принесла його в свою спальню і поставила на стіл, підперши стопкою старих книг. Марі не знала, що це за книги. Зараз її це найменше цікавило. Головне – любов з'явилася. Взаємна. Магічна. Вірна.

Цієї ночі Марі блукала порожніми вулицями, збирала стиглі червонобокі яблука з землі і з кимось розмовляла. Але з ким – не могла згадати після глибокого і вперше такого довготривалого сну. Вона проспала не менше десяти годин. Кілька разів, за звичкою, намагалася намацати в темряві тумбу, а на ній – телефон. Але тільки розганяла тонкими пальцями тепле літнє повітря і відсмикувала руку назад. Марі відкрила очі під спів птахів і гавкіт собак. Подивилася на годинник, який зняла перед сном із зап'ястя і поклала на старий дерев'яний стіл, с'як-так покритий потрісканим від часу лаком. Це було

найсолодше пробудження за довгий час. Марі почувалася умиротвореною, спокійною, а може, навіть щасливою. Вона не намагалася розбиратися в своїх нових і давно забутих відчуттях. Їй потрібно було вчитися жити моментом і жити в моменті. Ось знову заспівав півень і його гучну пісню тут же підхопив інший. Десь далеко загавкав собака і проїхало авто. На ніч Марі залишила відчинене вікно, тому на світанку спальня швидко наповнювалася звуками звичного сільського життя. Звуки розтікалися від кута до кута, від підлоги до високої стелі і вперше за довгі вісім років у цьому будинку солодко потягувались у променях ранкового червненого сонця.

На другий день про Марі знали всі. Питань ставало ще більше, а відповідей – жодної. Хто ця блондинка? Американка чи ні? Чому вона живе в будинку покійного Івана? Може, це його родичка? І якщо родичка, то звідки у Івана родичі в Америці? З усіма цими питаннями найдопитливіші прийшли до Софії. Їй було приблизно за п'ятдесят. Ніхто не знав, скільки років насправді самотній Софії, тому що її обличчя не мало віку. Круглі, завжди налиті рум'янцем щоки, цілком могли належати тридцятирічній, але, якщо придивитися, на лобі і під карими втомленими очима – густа павутина зморшок. Так, життя Софії виявилось непростим. Десять років тому вона поховала чоловіка. Дітей у них не було. Залишилася одна, але наступні два роки почала доглядати за Іваном, і ходили чутки, що між ними щось більше, ніж просто дружба. Але Іван годився Софії в батьки, тому ця чутка швидко перестала «блукати» селищем. Софія була мовчазною. Її ніколи не бачили на сільських святах. Вона ні з ким не дружила і навіть сусіди мало що могли про неї розповісти.

– Її звуть Марі, вона з Чикаго. Це все, що мені відомо, – відповідала Софія тим допитливим, які застали її у власному дворі за поливом майбутнього врожаю.

– І що ж вона тут робить, Марі з Чикаго? – продовжували сипатися запитання.

– Не знаю, – Софія продовжувала зрошувати густу літню зелень і відповідала так, ніби всі відповіді були заготовлені заздалегідь.

– А хто їй дав ключ?

– Ніхто. Ключ завжди був у дворі, – монотонні відповіді ще більше розпалювали інтерес.

– Але ж вона звернулася до тебе, правильно? Ти доглядала за будинком весь цей час.

– Звернулася. Запитала, чи не знаю я вільного будинку або кімнати на літо. Ось я і запропонувала.

– Англійською? – здавалося, Софію впіймали на гарячому.

– Так. Перекладач. У телефоні. – Її голос звучав рівно від першого до останнього запитання.

«Все це якось дивно», – говорили в селищі. Американка з Чикаго приїжджає в селище. Селиться в покинутому будинку, де жив самотній старий. «Софія точно щось приховує», – стверджували найбільш проникливі. «У американки був папірець з адресою саме цього будинку заздальгідь!», – стверджувала Аня, яка єдина в усьому селищі спілкувалася з Марі.

Звичайна цікавість перетворювалася поступово в справжнє розслідування. Деякі по кілька разів на день проходили, ніби випадково, повз будинок і навіть бачили у дворі Марі. Одягнена в обтягуючі блакитні лосини і футболку по фігурі, вона намагалася впоратися з буйною зеленню, яка всі вісім років приховувала будинок від чужих очей. І у неї виходило. На третій день після її приїзду, двір змінився: ніщо більше не приховувало старий цегляний будинок від цікавих очей, а вузька бетонна доріжка від хвіртки до порога була розчищена від землі і пророслої трави. Будинок ожив: завжди напіввідкриті начисто вимиті вікна, а крізь білосніжну ажурну тюль можна було розгледіти круглий кухонний стіл на високих ніжках, щедро прикрашений овочами, фруктами і чимось ще, що було складно розгледіти здалеку.

Ніхто із перехожих не наважувався заговорити з Марі. Всі розуміли, що американка говорить тільки англійською, проте мало хто в селищі володів мовою. Коли Марі зустрічалася поглядом з парою цікавих очей, завжди посміхалася у відповідь і кивала головою, що означало: «Здрастуйте, рада вас бачити». У відповідь всі відводили очі, ніби справді проходили мимо у своїх справах і випадково кинули погляд в покинутий двір. Марі це тішило. Ніколи раніше вона не відчувала стільки уваги до себе. Щоразу, коли хтось проходив повз і зустрічався з нею поглядом, а потім різко відводив очі в протилежний бік, Марі хотіла сміятися. Це виглядало кумедно. Але вона завжди стримувала себе і зберігала на обличчі милу посмішку. Найчастіше це були чоловіки. Проте, що приїжджа американка молода і дуже гарненька, знало все селище. На свій сором, привід пройти повз знаходили навіть одружені й старі. Цікавість. Ось що керувало кожним чоловіком. У жінок було інакше. Молода і гарненька – автоматично конкурентка для таких же молодих і гарненьких. Одного разу мимо промайнуло пишне каштанове волосся. Це була та сама дівчина, яку Марі зустріла біля магазину в свій перший день. Вони зустрілися поглядами. Карі очі кресали блискавками. Злі, з першої секунди зненавидівши американку, вони свердлили Марі з ніг до голови. У відповідь – все та ж мила усмішка. І це ще більше дратувало ту, яка у всьому селищі вважалася найбільш красивою і товариською. Ліза спілкувалася більше з чоловіками, і менше – з жінками. У неї не було подруг. Вона вважала, що дружба між двома жінками – це завжди прихована конкуренція. Конкуренція бути красивішою, розумнішою, цікавішою. Зрештою – конкуренція за чоловіка. Лізі було

двадцять три роки. Чоловіки сприймали її, як хорошу приятельку, але ніхто не думав про неї всерйоз, як про потенційну наречену або дружину. Навіть гарні карі очі й густе каштанове волосся не рятували ситуацію. Ліза жила з матір'ю на вулиці Міцкевича. Марі стала сусідкою через три будинки, і це Лізу злило ще сильніше. Вона знала, що небувала кількість чоловіків на її вулиці – це інтерес до новенької. До американки. Що робити зі своєю злістю – Ліза не знала. Але те, що ця неприязнь назавжди – знала напевно.

– Ні¹³! – Марі підняла руку вгору в знак вітання до Лізи.

– Ні¹⁴, – Ліза невдоволено пробурмотіла сама до себе, спрямувала погляд вперед і прискорила крок.

Дружби з цією дівчиною не вийде. Тепер Марі була точно в цьому впевнена, спостерігаючи, як віддалялося густе каштанове волосся. У неї не було в планах знайти тут подругу. Те, заради чого Марі приїхала зі скляної висотки Чикаго в покинутий будинок цього невеликого селища, ніяк не було пов'язане з пошуком друзів. Швидше навпаки – ця поїздка передбачала повне усамітнення. Марі ніколи не боялася самотності. Наодинці з собою їй завжди було комфортно, і, якимось по-особливому, добре.

За ті кілька днів, які пройшли в здогадах і плітках, жителі селища дійшли до одного, як їм здавалося, логічного висновку. Ця американка заздалегідь знала адресу будинку, в якому буде жити. Значить, могла знати і господаря будинку. Але де між цим зв'язок – ніхто не розумів. Софія продовжувала стверджувати, що блондинка, яка приїхала в селище, звернулася до неї з проханням знайти будинок або кімнату для тимчасового проживання. І стверджувала вона це настільки впевнено, що ні у кого не залишилося сумнівів, що Аня, яка спілкувалася з американкою, помилилася. Найімовірніше, вона тримала в руках не папірець з адресою. Вийшла помилка, яка допитливих і пліткарів вводила в оману. Зрештою, за єдино правильну прийняли наступну версію: круглолиця американка – родичка Софії, про яку та, з певних причин, не хоче говорити правду. Хтось навіть припустив, що це – її дочка. Більшість, хто знав Софію не один десяток років, категорично заперечували. Але те, що між Софією та американкою є якийсь зв'язок – погодилися всі.

– Як її звати? – до Софії заглянула в гості сусідка. Принесла в невеликому відрі темно-червоні соковиті вишні й не втратила нагоду поговорити про те, про що говорить ось уже п'ятий день все селище.

– Кого? – без особливого подиву уточнила Софія.

¹³ Привіт!

¹⁴ Привіт.

– Американку.

– Її звать Марі. – Вона розкачувала тісто чи то на пиріг, чи то на вареники.

– Це по-нашому Марія, виходить?

– Напевно, – в голосі Софії була байдужість людини, яка знає те, чого не знають інші.

– Я тут вишні принесла. – Сусідка поставила відро біля кухонного столу.
– У нас багато, а тобі на вареники знадобляться.

– Дякую. – Не можна було зрозуміти з відповідей Софії: коли вона радіє, коли засмучується, а коли просто байдужа. Вона відповідала, як робот – завжди однаково спокійний і тихий голос, монотонне звучання кожного слова, абсолютна беземоційність. Це багатьох дратувало.

Звичайно, ім'я американки швидко «розлетілося» по селищу. Чоловіки мрійливо зітхали, повільно промовляючи кожну букву імені, а жінки зневажливо говорили: «Марі. Яке неприглядне і просте ім'я для американки».

За п'ять перших днів Марі з'являлася в магазині тричі. Щоразу купувала багато овочів, фруктів і обов'язково – чорний хліб. Продавчиня їй завжди люб'язно посміхалася, а хто стояв у черзі – мовчали. Навіть ті, хто знав англійську, боялися заговорити. Та й який знайти привід для розмови? Колективно вирішили, що заговорить та, яка говорила з американкою першою. Аню просили сходити і поцікавитися, як приїжджа гостя влаштувалася. Чи все добре? Може, чимось потрібно допомогти? І поцікавитися, чому оселилася саме в покинутому будинку і ким доводиться Софії. Деякі чоловіки, особливо холостяки, попросили дізнатися: заміжня чиказька блондинка чи вільна.

– Звісно, незаміжня, – відповідала впевнено Аня, яка ще не встигла сходити до Марі зі списком запитань.

– Звідки ти знаєш? Може, вона не носить обручку, – заперечував сорокарічний холостяк, який за всі свої сорок років так і не звів сімейного життя.

– Хіба чоловік відпустив би її так далеко саму? Це ж очевидно – незаміжня, – наполягала та, якій пощастило зустрітися на шляху Марі в її перший день.

– У багатьох американців вільні стосунки, – з упевненістю експерта в питанні стосунків американців заперечив холостяк. – Але хтозна. Хтозна.

Аня вирішила, що відправиться до Марі вранці наступного дня. Їй дуже хотілося подружитися з гарненькою американкою, яка викликала своїм

приїздом ажіотаж у всьому селищі. Вперше Аня розмовляла англійською з тим, для кого ця мова рідна. Вона трохи соромилася свого явного акценту і, вірогідно, неправильної вимови багатьох слів. При вступі до університету екзамен з англійської буде одним із головних, тому на сором і страх не залишалося часу. Уже наступного року їй життєво необхідно стати студенткою столичного університету. Це мета, від якої вона, дівчина з невеликого селища, не збирається відступати.

П'ятий день, сповнений пліток і допитливості, спалахнув яскравим вогненно-рудим полум'ям і закотився за ясне червнє небо. Після заходу сонця в селищі все перетворювалося в ледь чутний шерхїт, шепїт, і тїльки голосний гавкїт собак порушував тишу пїдготовки до майбутньої ночї. Життя в цьому українському селищі було розміреним, рївним, можна навіть сказати, стабільним. Незважаючи на близькїсть до столицї, мало хто з жителїв селища мріяв виїхати. Навпаки – з поколїння в поколїння передавалися традиції, місцевї правила і звички. Якщо запитати у будь-якого жителя, чому він не хоче переїжджати до столицї, до якої не бїльше п'ятдесяти кїлометрїв, ви почуєте щось типу: «Я народився тут, розумїєте? І мої батьки народилися тут. Та й пагорби, рїчка, найкраща в окрузї ферма. Нї, я нї за що не переїду. Хїба що... Нї, я хочу, щоб і мої дїти залишилися жити тут». Справдї, саме в цьому селищі була найкраща ферма в околицї. Колись невеликий сїмейний бїзнес перетворився в місцеву гордїсть. І, якщо запитати, чим пишається селище, вам дадуть вїдповїдь: «Фермою. У нас найкраща ферма. Ви пробували коли-небудь полуницю, солодку, як мед? А ми тут щолїта їмо найкращу в окрузї полуницю. Нї, найкращу в свїтї полуницю. Це так смачно. Приїжджайте до нас у червнї, спробуйте».

Багато людей працювали на фермї десятки рокїв. Тут знаходилася робота на грядках навіть для пїдлїткїв і тї з радїстю вносили свїй вклад у спїльну справу. Господар ферми був один – Олексїй. Молодий спадкоємець сїмейного бїзнесу проводив на фермї днї і ночї, контролюючи всї процеси і беручи активну участь у зборї врожаю особисто. Мати Олексїя отримала ферму в спадок вїд свого батька. Тодї це був невеликий сїмейний бїзнес, який постачав жителїв села свїжими овочами, фруктами, молоком і сиром. Вїдтодї пройшло трохи бїльше п'ятдесяти рокїв. Мати Олексїя померла, коли синовї виповнилося двадцять. Батько – через два роки. Єдиним спадкоємцем сїм'ї був Олексїй, і за дванадцять рокїв самостїйного управлїння, ферма стала однїєю з найбїльших у рїгонї. Олексїя поважали всї, але дуже важко було почати з ним розмову. Мовчазний, зосереджений на справах ферми, Олексїй не любив витратити час на порожнї балачки. Навїть розмови по справї тривали не довше п'яти хвилин. «Завидний жених», – говорили про Олексїя тї, якї мали дорослих дочок і мріяли про найкращу долю для них. «З ним навіть поговорити не можна. Слова не витягнеш», – із прикрїстю говорили тї ж дочки, але крадькома поглядали на багатого спадкоємця.

Олексію було тридцять чотири роки. Не був одружений і, як здавалося всім жителям селища, навіть не думав женитися. «Такі, як він, не одружуються. Він любить свою ферму і самотність», – стверджували чоловіки, які знали його краще за інших. Із заходом сонця всі роботи на фермі припинялися, але Олексій залишався там найдовше. Він жив на фермі. Його невеликий одноповерховий будинок під темно-зеленим дахом знаходився на території ферми. Він добудував його перед смертю батька і тепер жив тут цілком самотньо. Часто сидів на ганку. Вночі. Міг сидіти нерухомо годину, дві і навіть до світанку. А на світанку повертався до справ фермерських, і неможливо було пояснити, як людина обходився без сну, при цьому залишаючись настільки енергійною і активною.

Багатий спадкоємець не був обділений мужністю в рисах обличчя і фізичною привабливістю тіла. Таким же високим і широкоплечим брюнетом був його батько. Важкий погляд – те, що запам'ятовувалося всім, без винятку, при першій особистій зустрічі з ним. Працівники ферми говорили, що неможливо дивитися йому в очі і почуватися спокійно. В середині моментально піднімалося якесь хвилювання, виникало почуття дискомфорту і хотілося якомога швидше завершити розмову. Особливо боялися розмовляти з Олексієм дівчата. Вони ніяковіли, відводили очі в сторону, а пояснити самі собі причину такої поведінки не могли.

Місцевий холостяк справді був дуже гарний. Посмішку на його обличчі бачили рідко, але з усіма працівниками він спілкувався ввічливо, стримано, з повагою. Коли посмішка все-таки з'являлася, змінювався і погляд. Зникала «важкість», з'являвся вогник, і тоді до співрозмовника поверталось самовладання разом із відчуттям внутрішнього комфорту. Напевно, він був єдиним у селищі, хто досі нічого не чув про американку. Працівники, зазвичай, активно обговорювали заокеанську гостю між собою, але Олексій не мав звички слухати і навіть чути чужі розмови.

Зранку шостого дня Аня зібралася провідати американку і дізнатися все, що так не дає спокою жителям селища. Хотіла вирушити о восьмій, але вирішила, що гостя може в такий час ще спати. О сьомій годині Марі вже була в невеликому саду поза старим, але все ще придатним для життя будинком. Боса, вона зупинилася біля невисокої яблуні і завмерла, опустивши руки вздовж витягнутого, як струна, тіла. Закрила очі, підставила сонцю світлу, ледь персикову шкіру обличчя і так простояла не менше десяти хвилин. Прохолодна ранкова роса не бентежила Марі. Навпаки – вона вперше стояла на мокрій траві босоніж і була від цього безмежно щасливою. Дивно, напевно, вперше за двадцять вісім років життя торкнутися голими стопами прохолодної ранкової роси. Але це було так.

Щойно Марі прибрала зі столу ароматний житній хліб і залишки сніданку у вигляді недоїдених овочів, як у двері несміливо постукали. Без особливої цікавості, ступаючи босими ногами по старій дерев'яній підлозі,

Марі відчинила двері, що ніколи не закривалися на ключ. Вона не замикала двері навіть вночі. Не мала такої звички. Їй це здавалося безглуздом. На порозі стояла схвильована від власної боязкості Аня і не знала, з чого почати розмову.

– Good morning¹⁵, – Марі першою зав'язала бесіду, побачивши перед собою геть збентежену дитину. Звичайно, вона впізнала Аню відразу. – Come in, – продовжувала американка, супроводжуючи своє запрошення світлою і широкою, притаманною для американців посмішкою.

Аня не знайшлася що відповісти, настільки ніяково почувалася в цей момент, але переступила поріг. До Івана ніхто ніколи не заходив, крім Софії. Аня була тут вперше. Те, що відразу впало у вічі – вдосталь сонячного світла праворуч. Там була кухня.

– Come in, come in¹⁶, – підбадьорила дівчину Марі і пішла на кухню, запрошуючи жестом за собою.

На кухні пахло свіжим молоком.

Марі вказала рукою на стілець, а сама сіла навпроти. Широка усмішка не сходила з її обличчя. Марі розуміла, що це єдина можливість якось здобути прихильність дівчинки і почати діалог. Аня все ще відчувала себе ніяково і озиралася на всі боки з надією знайти щось цікаве або зачепитися поглядом за предмет, який може послужити початком для розмови.

– Tea¹⁷? – Марі знову намагалася налагодити розмову.

– No, thanks¹⁸. – Вперше Аня спілкувалася з американкою і від усвідомлення цього їй ставало ще страшніше.

«Що сказати? Як правильно сказати? А раптом вона мене не зрозуміє?» – всі ці питання повторно прокручувалися в юній голові.

– Nice picture¹⁹, – вказівний палець Аня направила на картину, яка висіла над столом. Лісова поляна в оточенні вікових сосен і теплих світланкових променів літнього сонця.

– Oh, yes²⁰, – підбадьорювала дівчинку Марі. – Very nice.

¹⁵ Доброго ранку.

¹⁶ Заходь, заходь.

¹⁷ Чай?

¹⁸ Ні, дякую.

¹⁹ Гарна картина.

²⁰ О, так.

Далі розмова не клеїлася. Марі перестала робити спроби зав'язати діалог, Аня продовжувала сидіти мовчки, знову і знову кидаючи переляканий погляд на порожні стіни.

Згадавши про те, що вона тут представляє інтереси практично всього селища, Аня підбрала, як їй здавалося, правильні слова і наважилася поставити перше безневинне запитання:

– How are you? Everything is good²¹? – будучи не зовсім впевненою в правильності другого запитання, Аня зняковіла і відчувала, як долоні стали відчутно вологими.

– Yes, thanks! This is such a beautiful place²², – відповіла з непідробним захопленням американка. Її така м'яка і доброзичлива відповідь, вселила в Аню більше впевненості.

– How did you find this house²³? – чи правильно казати «how did» Аня не була впевнена. Але відчувала, як страх відступає, і вирішила перейти до головного запитання.

– So, I found an ad on the internet²⁴, – відповідь була впевненою, без жодного сумніву.

І ось тут Аня зрозуміла, що принесе для жителів селища абсолютно сенсаційну інформацію. Софія і Марі говорять різне. Значить, хтось із них каже неправду. Чи обидві обманюють? Ані хотілося тут же схопитися, зробити вдячний кивок і втекти, але правила ввічливості, яким її навчали з народження, зупинили. Марі помітила зміну в обличчі дівчинки. Широко розкриті очі не змогли приховати здивування. Аня дивилася прямо на Марі, навіть не кліпаючи.

– Good. I'm glad that you are feeling well²⁵, – чи правильно вона сформувала фразу, чи ні – Аня не особливо переживала. Їй хотілося якомога швидше піти. Але, згадавши про своє бажання подружитися з американкою, вона додала ще одну фразу.

– I am always ready to help you²⁶, – Аня розмовляла з явним для американців акцентом. Але зовсім непогано, як для вступу до столичного університету вже через рік. Потім вона поклала на стіл папірець, на якому

²¹ Як ваші справи? Усе добре?

²² Так, дякую! Це прекрасне місце.

²³ Як ви знайшли цей будинок?

²⁴ О, я знайшла рекламу в інтернеті.

²⁵ Чудово. Я рада, що ви добре почуваетесь.

²⁶ Я завжди готова вам допомогти.

заздалегідь записала свій номер телефону. На превеликий подив, Марі відсунула його і похитала головою, повторюючи ледь чутне «No, no²⁷».

Що це, відмова від дружби? Або вийшло якесь непорозуміння? Аня не здогадувалась.

– Я піду? – гостя піднялася і рукою показала в бік виходу. Вона зовсім забула, що говорить з американкою, і випалила запитання українською. В очах Марі Аня прочитала розуміння того, що відбувається, і в супроводі лаконічного «Of course²⁸» швидко попрямувала до виходу.

Замість відповідей на цікаві запитання особливо допитливі жителі селища загорілися ще більшим інтересом. Хто ж каже правду, а хто обманює? До числа особливо зацікавлених належали практично всі. Навіть діти були залучені до загального розслідування і придумували свої варіанти того, що відбувається: «Це таємний агент», – говорили між собою школярі. «Або це зовсім навіть не людина ...», – висували свої припущення ті, у кого фантазія була більш розвинена і генерувала, на перший погляд, нереальні припущення.

Перший тиждень життя селища з приїжджою американкою добігав кінця. Правду ніхто так і не знав. Чим більше віддалялася правда, тим меншим ставав інтерес до її пошуку. На Марі перестали кидати косі погляди. Вона все рідше чула тихі коментарі в спину, коли проходила мимо розпечених на червневому сонці будинків. Та й не можна сказати, щоб Марі давала нові приводи для обговорень. Вона виходила тільки в магазин, де завжди брала однаковий набір продуктів. Під кінець тижня Марі подумала, що було б непогано знайти свіжу зелень і овочі. У магазині всього цього було обмаль, а іноді зовсім нічого не залишалось. Вона вирішила запитати про це Аню, але як знайти дівчину не знала. Як часто це бувало в житті Марі, вона вирішила просто довіритися світу. Нехай Всесвіт все вирішить. У неї на кожного є свої плани. Уміння довіряти Всесвіту у Марі не було вроджене. Набуте. Дбайливо сформоване і підкріплене обіцянкою ніколи не хвилюватися, якщо щось пішло не так. Цього не вчать у школі, і ніхто в родині не розповів про це Марі в дитинстві. Що довіряти – важливо. Що відпускати ситуацію – необхідно. Що все обов'язково буде так, як потрібно саме тобі.

Одноманітність і монотонність сільського життя не бентежила Марі. Вона не нудьгувала. Не згадувала про життя в Чикаго, де залишила сотні безсонних ночей. За тиждень свого нового сільського життя Марі жодного разу не зустрілася віч-на-віч із безсонням. Сон був солодким, довгим, калейдоскопічним. У кожному зі снів – нові обличчя, душевні розмови і навіть поради. Але нічого з переліченого Марі не могла згадати на ранок. Тільки дівчину з зеленими очима запам'ятала добре. Вона приходила в сон Марі двічі.

²⁷ Ні, ні.

²⁸ Звичайно.

І обидва рази уважно вивчала її, подовгу мовчала і зовсім небагато говорила. Про що були розмови – Марі, звичайно, не могла згадати. Але ці сни відлунювали на душі легкістю і теплом. Після них було спокійно, а нових зустрічей уві сні Марі чекала з нетерпінням.